

Kacagó hold

A VIDÁMSÁG KÉPES LAPJA

Falusi idil

Órákon át dőcögött már a völgyben a lassú vicinális. Mint valami szerencsétlen, asztmás öreg, úgy köhécselt, akadózott, fulladozott, szinte alig haladt csak valamit is. Az utasok szomorúan tapasztalták, hogy a tájkép hosszú idő óta még mindig ugyanaz, mint ami volt, sőt majdnem úgy tűnt fel, mintha valamiképpen egy keveset visszafelé jutottak volna.

Sóhajtoztak. Panaszkodtak egymásnak. Egy miniszteri számgyakornok, aki melleleg a sportklubjának gyorsfutója is volt, a legnagyobb kinokat állta ki és mód felett dühöngött, de csak úgy befelé, magában.

Vele szemben egy csinos tisztviselő ült és a két fiatal becsületes lélek valahogy egymásra ismert a közös sorsban. A jó vicinális annyira rázta minden porcikájukat, hogy még a foguk is összeverődött. A fiú nem bírta tovább. Megszólat:

— Rémes. Micsoda inkvizíció. Soha nem érünk helybe ezen a dögmasinán.

— Az már igaz, hogy dédnagyanyáink is különben utaztak — jegyezte meg a leány — mert a delizsanc legalább is vadregényes intézmény volt ehhez a cudar kis gépállathoz képest.

Mindketten nevettek.

— Hová utazik? — kérdezte a fiú. — Ide, a görbe hegyekbe — Pottyondra.

— Pottyondra? Ne mondja, hiszen én is odatartok.

— Jó hely. Én már harmadik éve ismerem. Két nyáron itt töltöttem ebben a kis fészekben a szabadságomat. Kivételesen pormentes. A folyója mesés. A strandja isteni. (Tudniillik olyan, amilyennek az Uristen megtéremtette.) Megiült nevettek.

— Hát ennek valóban örvendek — mondotta a fiú — nékem ez elég. Tudja, én nem vagyok afféle »pesti gyerek«. Minden csekélységgel megelégszem, amit nékem a sors kellemeset nyújt.

— Akkor helyben vagyunk. En is ezen a véleményen vagyok. Maga jó partnerem lesz.

— Dehogyan vagyunk helyben. Eppen most mondotta valakinek a kalauz, hogy Pottyondig még négy állomás van hátra. Éjfél lesz, mire odaérünk. Szerencsére előre gondoskodtam lakásról.

— En is. Az igazgató-tanítóknál lakom minden nyáron. Olyan kedvesek bozzám, mintha szülőim lennének.

— Örülök, hogy megismerkedtem magával — jegyezte meg melegen a fiú, majd pedig bemutatkozott:

— Roneo Tibor.
— Júlia vagyok — viszonzta a leány.
— Szóval Roneo és Júlia összetalálkozott — élcelődött a fiú. — Az apám vidéken gazdálkodik. Van egy kis protekciónk. Bedugtak a minisztériumba — mesélte szerénykedve — afféle számkukao vagyok. De jól van így is.

Ismét összenevettek. A leány mellett ült egy mosolygós idősebb bácsi, aki figyelemmel kísérte párbeszédüket, az is velük nevettek.

— Pottyond... — hangzott most a fiatalok nagy meglepedésére.

Mindketten felugrottak. A fiú, aki amúgy turistásan utazott, fejébe csapta sapkáját, felkapta hátizsákját, vállára csatolta, majd mint udvarias lovas, leemelte a leány feje fölött lévő koffert és azzal all right! — leszálltak a vonatról és a Kimenet-en eltávoztak. A mosolygós útítástól nem vettek búcsút, mert az éppen szunyókált.

Az állomás előtt a leányt kocsis várta. Meghívta a fiút és együtt mentek a több kilométernyire lévő község felé.

Nem volt éjfél, csak alkonyat, mire odaértek. Az igazgatóék vendégszeretettel üdvözölték őket. A fiút eligazították lakására. A leány ottmaradt. A koffert a fiú udvariasan letette a kocsis mellé.

— Vizontlátásra!...

— Vizontlátásra!...

Ezzel ki jobbra, ki meg balra távozott. Negyedóra sem telt bele. Autón állított be az igazgató udvarára egy csendőr. Vele volt az idősebb mosolygós bácsi is. Még ki sem szállott, már felkendezve kiabált:

— Ott van!... Ott van!... A fal mellett...

A csendőrrel együtt léptek a jelzett helyre.

— No, ugy-e megmondtam, csendőr úr, hogy *ők vitték el a kofferomat* — lelkesedett tovább nagy diadallal az öreg. — Roneo úr és Júlia kisasszony a tettes.

— Miféle tettes — szolt közbe megdöbbenve a zajra megjelent igazgató.

— Loptak — felelte hivatalos komolysággal a csendőr. — És mivel a tettenérés kétségtelen, mindkét tolvajt be fogom kísérni a vármegyei ügyészségre.

Az igazgató csak ámult-bámult, széldült. Azt hitte, hogy boszorkányosdit játszik vele a képzelet, mert hogy valóság lenne, amit állítanak, az még álomnak is bolond dolog lett volna.

— Idejőjjön a lány és a gavallérja — parancsolta a csendőr.

Az igazgató hiába szabadkozott, elő kellett állítani a »tettesek«-t.

Júlia zokogva hallgatta a vádat.

— Semmiről... sem tudok... — dadogta kétségbeesetten. — A koffer a Roneo úré. Én az egész podgyászomat előre elküldöttem és csupán egy retikülletel utaztam.

— A koffer a kisasszonyé — vágta oda a csendőrnek dacosan a fiú — én turistásan utaztam. A hátizsákomban hoztam el mindent!

— A koffer az enyém — replikázott az öreg. — Az enyém, Berger Adolfé. Negyven éve képviselem a Hatta és Matta céget. (És itt a szivere tette a kezét.) A fiatalúr a kisasszony feje fölé leemelte és elvitte a koffert. Ez most már bebizonyosodott.

— *Elemelte* — hangsúlyozta a csendőr — nem, leemelte.

A fiú önérzetesen tiltakozott.

— Minisztériumi tisztviselő vagyok!... Ezért felelni fog!... A nagybátyám csendőrezredes, majd gondoskodik az elégtétalról.

A csendőr felhúzta mind a két szemöldökét és pislogó tekintete alatt valami derengés világosodott.

— Állami hivatalnok? — Az egészen más... Akkor *kollegák* vagyunk. Mindjárt tisztázzuk a dolgot.

Tisztázták is becsülettel, érthetően, világosan.

— No, Berger úr, mehetünk — indítványozta a csendőr.

— Nem lehet kérem, nem lehet, — dadogott Berger izgatottan. — Hat pengő az autó... Azt a tetteseknek meg kell fizetniük.

— Mondja kérem, — kérdezte most már mosolygva a magához tért igazgató — mit adott volna maga érte, ha nem kerül meg a koffer és mégis megkerül?

— Húsz pengőt — vallotta be őszintén az öreg kereskedelmi utazó.

— Nahát akkor keressett az üzleten *tizennégy pengőt*. Menjen Isten hírével újabb boltokat csinálni.

Roneo és Júlia megbékülten nézett egymásra. A csendőr kakastollát pedig szeliden lengette az esti szél.

1932. JUL. - 2
A TETTE

A KACAGÓ HOLD szenzációs ajándékai

INGYEN KAP

minden olvasónk kivétel nélkül egy darab gyönyörű, előrajzolt (festett)

40×60 cm. nagyságú gobelin-párnát teljes anyaggal, ha most 1932. évre 7 pengő 20 fillérrel előfizet. Tíz mintából szabad választás.

A mintákat **Amberg József** iparművész tervezte. – A párnát a **Kézimunka Otthon** adja ki. Budapest, I., Krisztina-körút 135. szám alatt.

Négyezer pengő értékű úszó motoros weekend- házat nyerhet

az az olvasónk, aki 1932. évre

7 pengő 20 fillérrel

előfizet és 2 pengő 80 fillér üzemi költségpótlékot beküld. A jutalomjátékon azok is résztvehetnek, akik az ajándék-párnát már megkapták, de csak az esetben, ha a 2 pengő 80 fillér üzemi költség-pótlékot külön beküldték.

A szenzációs jutalomra csak az az olvasónk pályázhat, aki az előírt feltételeknek minden tekintetben megfelelt. Az úszó motoros weekend-házat

acélanyagból, kétszemélyes mahagóni lakószobával

Faltay László motor- és gépüzem vállalata készíti. Budapest, VIII., Kőrös-utca 27.

Az ajándékozó levelet a nyertesnek öttagú pártatlan bizottság előtt fogjuk átnyújtani.

Pályázzék mindenki, aki

még az idén

víz mellett elegáns, kényelmes és különleges úszó motorsházban akar nyaralni.

A KACAGÓ HOLD

kiadóhivatala és szerkesztősége
Budapest, V., Kádár-utca 5.

Telefon 21-3-31